

[Elsa Zeuthen.]

ting, da han fremsatte sit forslag til beslutning angående Danmarks tiltrædelse af Den internationale Finansieringsinstitution.

Mit parti kan fuldtud tiltræde de principper, den højtærede minister fremsatte som baggrund for sit forslag. Det gælder først og fremmest udtalelsen om, at økonomisk udvikling af de underudviklede lande er en af de største opgaver vi står overfor i dag, en opgave, der bliver så meget vanskeligere, fordi vi ikke bevæger os i retning af udligning mellem landene, som man måske skulle tro, men svælget bliver stadig større på grund af den hastigere stigning i levestandarden i de industrialiserede lande. Jeg vil gerne understrege, at denne opgave ikke alene er af humanitær karakter, men også politisk er af den største betydning, fordi man ikke på længere sigt kan tænke sig en fredelig og nogenlunde harmonisk verden, hvor levestandarden er så forskellig som nu. I denne forbindelse noterede jeg også med glæde ministerens udtalelse om, at hjælpen må ydes på en sådan måde, at modsætninger og interessekonflikter ikke skærpes, men tværtimod mildnes.

Det er netop karakteristisk ved den hjælp, der ydes gennem De Forenede Nationer og denne organisations særorganisationer, at den ikke blander sig op i landenes politiske forhold. Det gælder den udstrakte tekniske hjælp såvel som den finansieringshjælp, der har været ydet gennem den internationale bank og på anden måde. Det her foreliggende forslag til overenskomst om finansieringshjælp til private foretagender sikrer en lignende upolitisk holdning fra organisationens side.

Man hører da også stadig flere røster hæve sig for, at hjælp til underudviklede områder bør gå gennem De Forenede Nationer. Jeg skal blot nævne to så centralt placerede personligheder som amerikaneren Adlai Stevenson, demokraternes kandidat ved sidste præsidentvalg, og den franske udenrigsminister Pineau, der sikkert vil drøfte spørgs-

målet med sine russiske værter under sit besøg i Sovjetunionen.

Hidtil har man jo ikke fra nogen af stormagternes side været villig til at gå med til en sådan kanalisering af hjælpen, en plan, som der har været arbejdet med i årevis, nemlig oprettelsen af den særlige fond for økonomisk udvikling kaldet SUNFED. For selvom der i øjeblikket tilgår de underudviklede områder ikke ubetydelige hjælpemidler på forskellig måde, og denne hjælp vil blive yderligere forøget ved den her foreliggende plan, er deres behov, således som det også af tidligere ordførere er fremhævet, dog endnu meget stort, og det tilmed et behov for en hjælp til anlæg, som der ikke kan ventes nogen forrentning af. Det var dette hjælpebehov, denne sidste slags hjælp, som det var meningen at SUNFED skulle imødekomme.

Danmark og en række andre især mindre stater har gennem flere år tilsluttet sig denne plan, og vor tilslutning må vel blive så meget stærkere nu, efter som det er blevet klart, at hjælpen til de underudviklede områder er indgået som et led i stormagternes konkurrencestrid. I modsætning til dette sidste må man se de store fordele, det ville have, hvis det var De Forenede Nationer alene, der administrerede hjælpen. Det ville betyde en stærkt forøget prestige for De Forenede Nationer. I stedet for stormagternes nationale hjælpeprogrammer, som nu kan virke splittende mellem magterne, ville det bidrage til at nærme dem til hinanden, hvis de i stadig større udstrækning kunne komme til at løse store opgaver i fællesskab.

Vi for vort vedkommende tror vel nok ikke, at SUNFED i fuld udstrækning kan realiseres i den allernærmeste fremtid; det kan den næppe, så længe stormagterne opretholder deres store rustninger, men vi mener alligevel, det kan være på sin plads at fremhæve, at den hjælp, der i øjeblikket kan absorberes af de underudviklede lande, kun udgør en meget lille brøkdel af de samlede rustningsudgifter i verden. Efter vor